



هادی محقق کارگردان «درب»:

نباید سینما را از زندگی جدا کرد

■ تبسم کشاورز

«درب» روایتگر مامور اداره برقی است که قصد دارد، برق خانه‌ای تک و دور افتاده را وصل کند. هادی محقق کارگردان این اثر مانند فیلم‌های قبلی‌اش «ممیرو»، «ایرو» همان سبک را دنبال کرده که نشأت گرفته از مکانی است که در آنجا به دنیا آمده است. این اثر که چهارمین فیلم بلند این کارگردان محسوب می‌شود شاید بتواند یکی از فیلم‌های شاخص و متفاوت جشنواره فجر امسال باشد که همان سبک ویژه هادی محقق یعنی رفتار مستندوار، عدم استفاده از بازیگر حرفه‌ای و تاکید بر فضاهای بومی و بکر را دنبال می‌کند. در ادامه گفت‌وگویی با هادی محقق نویسنده، کارگردان و بازیگر «درب» داشته‌ایم که آن را می‌خوانید.

■ شما بازیگر، کارگردان و نویسنده «درب» هستید. در ابتدا بگویید که این فیلم در چه ژانری است و ایده آن از کجا آمد؟

ژانر فیلم ملودرام اجتماعی است و ایده فیلم برگرفته از زندگی و کار دوستی است که رئیس اداره برق شهرسوق در استان کهگیلویه و بویراحمد است. چندین بار که به کار او نزدیک شدم، متوجه این مسئله شدم که بسیار بیشتر از وظیفه‌اش عمل می‌کند و در زمان‌های مختلف اداری و غیراداری برای کمک به مردم خودش را می‌رساند. برای مثال ساعت یک شب به او زنگ می‌زدند که برق فلان روستا قطع است. می‌توانست کار را به فردا موکول کند اما این کار را نمی‌کرد و شبانه برای کمک خودش را می‌رساند. فراتر از

وظیفه عمل کردن او مرا خیلی تحت تاثیر قرار داد و همین شد که به حسین اسکندری نزدیک شدم تا با او و کارش بیشتر آشنا شوم، البته جالب است که او در سکانسی از فیلم هم بازی می‌کند.

■ معنای «درب» چیست؟

درب به معنای زمین سفت است و واژه‌ای در گویش لری است.

■ عده‌ای معتقدند «درب» بیشتر اثر هنر و تجربه‌ای است، نگاه خودتان به

این موضوع چیست؟

به نظر من، اول باید به فیلم‌ها نگاه کرد و بعد برای آن‌ها تعیین تکلیف کرد.

■ آیا فیلم را از ابتدا با هدف فرستادن به جشنواره فجر ساخته‌اید؟

من فیلم را در درجه اول برای خود فیلم ساختم. مثل این می‌ماند که بپرسیم این بچه را برای چه به دنیا آوردید؟ در پاسخ بگویند برای اینکه پزشک شود. در وهله اول هدف من ساخت

فیلم بود نه فرستادن برای جشنواره فجر، حقیقتاً کار را برای مردم ساخته‌ام و دوست دارم مردم مخاطب «درب» باشند.

■ شما در فیلم خود از نابازیگران استفاده کرده‌اید. این انتخاب به دلیل مفهوم کار بود یا بحث هزینه‌ها در میان بوده است؟

ضرورتی نداشت که بخواهیم از بازیگرهای حرفه‌ای استفاده کنیم. اولین وظیفه‌ای که یک فیلم دارد این است که نشان دهد یک فیلم نیست و به قول معروف رفتار مستندوار داشته باشد. همیشه نگاه من این است که باید کسی را بیاوریم که بیشترین مطابقت را با نقش داشته باشد. حقیقتاً بحث شرایط تولیدی نبود، ما می‌خواستیم گویش کار لری باشد، اگر من آدم دیگری را می‌آوردم چرخش واژگانی در زبان صورت می‌گرفت و مشخص می‌شد که این فرد برای این فضا نیست. این مسئله خودش یک انقطاع حسی ایجاد می‌کرد، به کار آسیب می‌زد و ارتباط حسی را با مخاطب قطع می‌کرد.

■ به نظر می‌رسد شما دست روی موضوع خاصی برای ساخت فیلم گذاشته‌اید، فکر می‌کنید ذائقه مخاطب چه اندازه دارای اهمیت است و چه اندازه می‌توان با ساخت آثار متفاوت و نمایش آن سلیقه مخاطب را دستخوش تغییر کرد؟

سینما و فیلم محصول یک فرهنگ است. ما نمی‌توانیم با ساخت یک فیلم تغییری بنیادین ایجاد کنیم، اما چه خوب است که آگاهی جامعه به سمتی برود که فیلم‌ها را بدون پیش‌داوری تماشا کنند. نهایتاً سینما هنری سلیقه‌ای است. هر کسی احساس پنهان یا گم شده خودش را در موسیقی یا فیلم خاصی پیدا و دنبال می‌کند، بنابراین مخاطب بسیار اهمیت دارد. اصلاً ما کار را می‌سازیم تا مخاطب آن را ببیند. در کل شرایط متفاوتی باید دست به دست هم دهد تا بیننده خودش را آماده دیدن هر سبک فیلم و ژانری بکند. به عبارتی باید بتواند با سبب کالایی متفاوتی ارتباط برقرار کند.

■ کمی در خصوص چالش‌ها و مشکلات ساخت فیلم بگویید.

من اعتقاد به سختی ندارم، اعتقاد به موقعیت دارم. نگاهم این است که باید با احتیاط و آرامش جلورفت و شرایط را براساس خودش ارزیابی کرد. خوشبختانه کرونا آسیبی به کار ما نزد. من فکرم را با برادرم رضا محقق که تهیه‌کننده کار است، مطرح کردم او هم موافقت کرد، پس از آن با بقیه عوامل گفت‌وگو کردیم و کارها راحت پیش رفت، دقیقاً مثل انجام یک کار ساده یا برنامه‌ریزی برای یک مهمانی بود. من معتقدم نباید سینما را از زندگی جدا کرد، نباید احساس کنیم که داریم کار ویژه‌ای انجام می‌دهیم. خوشبختانه ما خیلی راحت کار را ساختیم.

